

Lackfi János

Különös egyensúlyok

*Különös egyensúlyokat hozok létre,
amerre járok.
Az egyetemi vécé porcelánpolcán,
a tükör alatt s a mosdó felett
egyensúlyoz egy pakli előadásjegyzet,
rajta tolltartóm, többnyire semmi sem lesz vizes.
Asztalomon egy digitális fényképezőgép
billeg papírhalom tetején,
melynek közeiben itt-ott
ceruzák, tollak próbálnak le nem gurulni.
A földön könyvkupacok, egyikre rátéve bögre kávé,
nincs kellemetlenebb, mint mikor összetapadt
lapok közül, gerincekből, borítófülek mögül
törölgetné az ember a feketét.
Fűtőtesten adag tiszta ruha,
talán nem esik be a részbe
egy zokni sem megpörkölni.
Polcok peremén mindenütt
könnyen lesodorható gyufásdobozok,
játékok, hajkarikák, melyeket nem
volt idő, erő sebtében helyrerakni,
lehullnak időnként, szeméthez vegyülnek,
kiemeltetnek máskor, fel a deszkaperemre.
Családot alapítottam a semmi fölé,
hét csónak ringatózik kötelékben,
alattuk lemérhetetlen súlyú, örvénylő
vízmassza. Hitet alapoztam, légből kapott,
vaskos deszkákat fektetve át pallónak törékeny
érzékeléseim között. Most meg egy verset feszíték ki,
kötelén imbolyogva egyensúlyozok feléd.*

Fénycérna

*Stoppolni legjobb fénycérnával.
Remegő kézzel is egy-kettőre
belefűződ a tűbe.
A lyuk peremét el nem eresztve,
ki sem szakítva
villog a szálak keresztje.
Maglehet, ez a legtartósabb.
Nem árt neki az idő.
A sósav.*

Ritmikus panaszok

*Most csak a genny dől
arcüregemből,
sapka az éjszaka,
fekete, kötött,
dunszt-melegével a
koponya-harangra
bocsát feledést le,
kósza ködöt,
elnyel a kis szoba
langyos genny-tava,
élet után vagy az
élet előtt.*

*A masszáj sanda,
bársony a talpa,
fineszes a lépte,
ide beoson,
új a kezében,
suhan a nyila,
a lián közt tova
fut kecsesen,
ha mire keresném,
nincs nyoma sem.*

*Bordakosárba
nyila beleállva,*

*a hegyin a méreg
tovagyűrűzik,
görcsben a hörgők,
rángat az ördög,
a tüdőm zakatol,
lepedőn görgök:
fulladok, és
ráz köhögés.*